

Sygn. akt I ACa 275/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jolanta Terlecka
Sędzia:	SA Ewa Lauber-Drzazga (spr.)
Sędzia:	SA Zbigniew Grzywaczewski
Protokolant	Sekretarz sądowy Magdalena Szymaniak

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2013 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa A. D. i S. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 6 marca 2013 roku, sygnatura akt I C 491/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów A. D. i S. D. kwoty po 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 275/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 marca 2013r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów A. D. i S. D. kwoty po 42.000zł z ustawowymi odsetkami od 9 lipca 20012r. tytułem zadośćuczynienia, w pozostałej części powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu.

Wyrok Sądu Okręgowego został oparty na następujących ustaleniach:

W dniu 4 kwietnia 2004r. miał miejsce wypadek komunikacyjny . Syn powodów G. D. był pasażerem samochodu osobowego marki P., którego kierowca G. F. w trakcie prowadzenia pojazdu zjechał w lewy rów i uderzył w przydrożne drzewo. W wyniku tego uderzenia kierowca oraz G. D. ponieśli śmierć na miejscu.

W chwili wypadku G. D. miał niespełna 24 lata, zamieszkiwał razem z rodzicami. Relacje między powodami, a synem były bliskie, ciepłe. Śmierć syna była dla nich ogromnym wstrząsem. Oboje podupadli na zdrowiu. Przez pierwsze lata po śmierci syna niemal codziennie bywali na jego grobie. Do dzisiaj wspominają syna, wspomnienia są bolesne, gdyż z okien ich domu widać miejsce wypadku.

Z opinii biegłej psycholog G. S. wynika, iż u powódki wystąpiła reakcja depresyjna adaptacyjna typowa po stracie osoby bliskiej. Powódka nie korzystała z pomocy psychiatry lub psychologa. Po śmierci syna jej funkcjonowanie społeczne nie uległo istotnemu pogorszeniu. Nie wystąpiły u niej dysfunkcje psychiczne wykraczające poza klasyczną żałobę.

W stosunku do powoda biegła stwierdziła, iż po śmierci syna nie wystąpiły u niego zaburzenia depresyjne. Odczuwał smutek, żal, przygnębienie i tęsknotę za synem. Upływ czasu wyciszył u niego negatywne emocje. Śmierć syna nie spowodowała u powoda trwałych zmian psychicznych, a opisane cierpienia miały charakter okresowy.

Sąd Okręgowy uznał, iż powodom, w związku ze śmiercią syna, przysługują roszczenia o zadośćuczynienie na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych (art. 448kc w zw. z art. 24 kc). Na skutek deliktu popełnionego przez sprawcę zdarzenia więzi łączące powodów z synem zostały bowiem bezpowrotnie zerwane.

Sąd ten uznał jednak, iż syn powodów decydując się na jazdę samochodem z nietrzeźwym kierowcą, albo nie dokonując właściwego rozeznania co do stanu kierowcy z tego powodu, że sam pozostawał w stanie nietrzeźwości przyczynił się do powstania szkody w 30%. W związku z powyższym, uznając iż należne powodom zadośćuczynienia stanowią kwoty po 60.000zł obniżył je do kwot po 42.000zł.

Od tego wyroku pozwany złożył apelację zarzucając naruszenie:

- art. 488 kc w zw. z art. 23 i 24 kc poprzez ustalenie, że wskutek czynu niedozwolonego G. F. doszło do naruszenia dóbr osobistych powodów w postaci prawa do życia w rodzinie, które uzasadnia zasądzenie zadośćuczynienia dla każdego z nich;

-art.34. ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych , Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) polegające na ustaleniu, że naruszenie dóbr osobistych mieści się w katalogu następstw szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdów mechanicznych wymienionych w tym przepisie;

- art. 455 § 1 kc poprzez ustalenie, że w sytuacji powodów odpowiednią kwotą zadośćuczynienia jest kwota 42.000zł dla każdego z nich;

- art. 233 § 1 kpc polegający na nieprawidłowej ocenie dowodów zebranych w sprawie i wyciągnięcia błędnych wniosków, w szczególności przez ustalenie, że czyn niedozwolony G. F. doprowadził do naruszenia dóbr osobistych powodów w postaci więzi rodzinnych, co uzasadnia zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie po 42.000zł dla każdego z powodów.

Wskazując na powyższe pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie ma uzasadnionych podstaw.

Zarzuty pozwanego dotyczące samej zasady jego odpowiedzialności są niezasadne.

Uprawnienie najbliższego członka rodziny zmarłego do dochodzenia na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. zostało potwierdzone w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego, nie tylko, w poddanej

krytyce w apelacji, uchwale z dnia 22 października 2010r., III CZP 76/10. Stanowisko to należy zatem uznać za utrwalone.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, iż roszczenie powodów jest usprawiedliwione co do zasady.

Odnosnie wysokości zasądzonych tytułem zadośćuczynienia kwot należy uznać, iż nie są one rażąco zawyżone, biorąc nawet pod uwagę fakt, iż powodowie przeżyli po śmierci syna okres typowej żałoby bez żadnych poważniejszych następstw, a tylko w takim wypadku Sąd Apelacyjny miałby podstawy do ich obniżenia.

Sąd Okręgowy przyjął wyjściowo, iż kwoty po 60.000zł stanowią odpowiednie zadośćuczynienie za doznaną przez powodów krzywdę i obniżył je o 30% przyczynienia się do powstania szkody przez zmarłego syna powodów.

Wbrew zarzutom apelacji materiał dowodowy zebrany w sprawie nie uzasadniał przyjęcia przyczynienia się co najmniej w 50%. Zawarte w apelacji twierdzenie, że syn powodów wszedł do samochodu z nietrzeźwym kierowcą, z którym razem pił alkohol i który nie miał uprawnień do kierowania pojazdami jest całkowicie nieuprawnione. Sąd Okręgowy nie poczynił takich ustaleń. W sprawie zostało ustalone jedynie to, że zarówno kierowca samochodu jak i syn powodów byli w chwili wypadku nietrzeźwi. Nie ma natomiast żadnych ustaleń co do zdarzeń poprzedzających wypadek, a więc również co tego, że razem pili alkohol. Twierdzenie, że kierowca nie miał uprawnień do prowadzenia samochodu jest natomiast niezgodne z materiałem dowodowym z którego wynika, iż uprawnień takich nie miał syn powodów, który jechał jako pasażer, zaś kierujący pojazdem G. F. uprawnienia takie posiadał.

Z tych względów i na podstawie art. 385 kpc i art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.